

מסורת הש"ס

(א) וְלִפְעַל מִזֶּה מִזֶּה (ב) לִקְמֹן
סֶדֶד (ג) עַ"י חֹסֶם יִצְחָק
סו. ד"ס וז"ל (ד) קִדְוִשִׁין סג.
יִצְחָק ז"ל לִקְמֹן סו. ע.
נִדְרִים סג. (ה) וְנִדְרִים מִזֶּה.
(ו) עַ"י חֹסֶם נִדֵּם מִזֶּה נִדְרִים
נִדְרִים פִּתְחֵם מִזֶּה דִּלְגָּה בְּרִי
חֶלֶץ (ז) וְדִם מִזֶּה.

מוסף רש"י

[illegible]

אף על פי פרק חמישי כתובות

לא שכיח. מעה כסף קיין
מה היא עושה משקל חמש
לא עושה לו. ומדפריש בחר
חם במעשה ידיה איירי ולא

מזינות סתם מזינה

קונם שאני עושה לפי. אס
ממש דהא תנן בפ' צפ' צפ'
תנן לפני בקרך אינו יס
אינו צריך להפס. במעלה

ידי ומיניד רמף רמף

מוזנות תחת מעשה ידיה ומעה כסף תחת
מותר וכיון דלא קא יהיב לה מעה כסף
מותר דידה הוי רב אדא בר אבהה סבר
תקנו מוזנות תחת מותר ומעה כסף תחת
מעשה ידיה וכיון דקא יהיב לה מזוני מותר
דידיה הוי במאי קמפלגי מר סבר מידי
דשכיח ממדי דשכיח ומר סבר מידי
דקייץ ממדי דקייץ מיתבי ^א תקנו מוזנות
תחת מעשה ידיה אימא מותר מעשה
ידיה תא שמע ^ב אם אינו נותן לה מעה כסף
לצורכיה מעשה ידיה שלה אימא מותר
מעשה ידיה שלה והא עלה קתני מה היא
עושה? למשקל חמש סלעים שתי ביהודה
הכי קאמר מעשה ידיה כמה הוי דלדעיה
מותר וידה כמה משקל חמש סלעים שתי
ביהודה שהן עשר סלעים בגליל ^ג אמר
שמואל הלכה כרבי יוחנן הסגלדר ומי אמר
שמואל הכי והתנן ^ד קונם שאני עושה לפיך
אינו צריך להפך רבי עקיבא אומר 'פר
שמוא תעריף עליו יתר מן הראוי לו רבי
יוחנן בן נורי אמר 'איפר שמוא יגרשנה ותהא
אסורה לחזור ואמר שמואל הלכה כרבי
יוחנן בן נורי כי אמר שמואל הלכה כרבי
יוחנן בן נורי להעדפה ולימא הלכה כרבי
יוחנן בן נורי להעדפה אי נמי אין הלכה
כתנא קמא אי נמי הלכה כרבי עקיבא אלא
אמר רב יוסף קונמות קאמרת שאני קונמות
מתוך שאדם אוסר פירות חבירו עליו אדם
משקדש דבר שלא בא לעולם אמר ליה אביי
כשלמא אדם אוסר פירות חבירו עליו שכן
אדם אוסר פירותיו על חבירו יאמר דבר
שלא בא לעולם על חבירו שכן ^ה אין אדם
אוסר פירות חבירו על חבירו ^ו אלא אמר
רב הונא בריה דרבי יהושע 'באומרת יקדשו
ידי לעושיהם ידיים איתנהו בעולם וכי
קאמרה הכי מי מקדש' הא משעבדא ליה
השתא לכי מיגרשה ומי איכא מידי דאילו
השתא לא קדיש ולקמה קדיש אמר רבי
אלעאי אלמה לא אילו ^ז ואומר לחבירו
שדה זו שאני מוכר לך לכשאקחנה ממך
תיקדש מי לא קדשה מתקוף לה רבי ירמיה
ממי דמי התם בידו להקדישה הכא אין בידה
לגרש את עצמה הא לא דמיא אלא לאומר
לחבירו 'שדה זו שמכרתי לך לכשאקחנה ממך
תיקדש' אלא קדשה מתקוף לה רב פפא מי
דמי התם גופא פירות בידו ולקוח הכא גופה
בידה הוא הא לא דמיא אלא ^ח לאומר לחבירו

ו' על חבירו דעכשו היא משועבדת לו למעשה ידיו וא
לנפשו עד לאחר גירושין וחזרה: כשלמה אדם אוסר פירו
כדו בין שהקדישו סתם הקדש גמור: יאסר דבר כו'. נתימ
: שכן אין אדם כו'. שממקום שבת אין אדם יכול לנמול אדם
: יקדשו ידיו כו'. על הנפשו כמי שבת לעולם ועל הגירושין
גומר מוציא לאו כל הנפשו דלמלא לא כל לעולם אלא גירושין
א. נתימ: מי לא קדש. מכרה וחזר ולקחה: ביד
מיקדוש לקמיא קדשה: הא לא רמיא. מקנא דקושיא היא
שאינו שלו: הכא גופא בידה הוא. והרי יקדשו ידי אמרה

נח.

עין משפט
גר מצודה

נא א ב מ"י ס"י"ב מהל'
 נדרים הל' י סמך
 לאין רמז טושים י"ד ס'
 רלד סע" עא וטושי"ע
 אה"ע ס' מא סע" ב:
נב ג מ"י ס"ו מהל'
 ערסן הל' טו:
נג ד מ"י שס הל' ס:
נד ה מ"י שס הל' טו:

ילו גרס"י שאינו לא היו דבר שאין זו
 תראה דנדרים (דף פא:) קונס שלא אמן
 וזו להפיר:
 לא מוזות ומעט כסף איירי ולכן
 היה תורם להפיר שמומרת הכל שלו
 ואם משום העדפה שעל ידי הדחק
 גם הוא שלו ואין לפרש טעם דאין
 דבר להפיר משום דאין אדם מקדיש
 צדק שלא גם לעולם דאין גם בחנם
 נקט מה שאני עושה לפיך דליתא
 מקדיש ידי עמנו: ר"י עקיבא
 אומר יפ"י. דקסבר דהעדפה שעל
 אדבר הוא לא יפיר כלל דאמרין בריש
 מילתא האשכח (תקמן ס. וסג) וא"ת
 והיאך יכול להפיר והא אין מדרגים
 שנית לבניה וי"ל דהשיב בניה לבניה
 לפי שאינו יכול ליזהר וליקח ממנו
 בלמנות את הרצון לו ולחשוב שאינו
 רצוי לו א"נ גם חלקה מושבעת
 שילקח בהם קרקע והוא ואכל פירות
 וא"ת אם כן איך יבונה להדירו כיון
 דמשועבדת ליה אלמורה וי"ל
 דשענויה דבעל דאמר במקומו וי"ל
 דדוקא בעיקר מעשה ידיה הוא
 דאלמורה שהם נבעל לגמרי אבל הכא
 דלאו ידיה ויהא אלא לפירות בעלמא
 נבעל אלמורה:

שמו יִרְשֶׁנָּה ב'ו' וְאֵס תִּחְמֹר
וְלִבִּי דֹחֵר אִיכֹלָה אֶשָּׁה
שֶׁתִּחְמֹר לִנְעֻלָּה אֲנִי נִינֹוֹת וְאִינִי
עוֹשֶׂה לִמֵּי לֵב לִמְחֻקֵּי שָׁמַיִם יִרְשֶׁנָּה
לִימֵחַ שֶׁמֶחַ תִּחְמֹר אֲנִי נִינֹוֹת וְאִינִי
עוֹשֶׂה וְיִיֵּל דֹּאֵר לֹא שָׂכִית שֶׁתִּחֲסֵה
אוֹמֶרֶת כִּי ב' אֲנִי שְׂמוּאֵל הַחֵבֶה
כְּרִבִּי יוֹחֵן בֶּן נֹוֹר דִּהְיֶינָה פִּירוֹשׁ
הַקּוֹטֶרֶס מְגוֹמָס כְּמוֹ שְׂפִירָה
נִעְמָה וְנִרְאֶה לְרִימָה דְּחִבִּי פִּירוֹשׁ
לְהַפְדֵּה לְסִכּוֹר לֵה שְׂמוּאֵל כְּרִבִּי
יוֹחֵן בֶּן נֹוֹר חֵבֶה דִּהְעִדְפֵה לִנְעֻלָּה
וְכִתֵּב הִבִּי גִרְסָה וְיִימֵחַ הִלְכֵה כְּתוּבָה
קִמָּה אִי נִמִּי אִין הִלְכֵה כְּרִבִּי עֲקִיבָה
וְכּו פִּירוֹשׁ רִימָה:

בשלמא ארם אוסר פירות
חבירו עליו שכן אוסר
פירותיו על חבירו. פירות דהם אוסר
משום דלחד מהן נרשמו יאסור
תשם שלא בא לעולם על חבירו שחין
לא זה ולא זה נרשמו שכן אין אוסר
אוסר פירות חבירו על חבירו לפי
שענין אינם נרשמו:

לכשאקחנה
מסך
ואשך דהם

קאמער לשאקאטונג וועלכע לא קאמער
לשאקאטונג אין נראה לו לחלק:
הכא אין בידה לנרש עצמה.
תימה דהא בידה לומר איני
נחונת ואיני עושה ויש לומר דרואה
לישכ גם אליבא דרש לקיש:
שדה

ה' ראויה להחפשו בקונס ולשגיגתו
מכירו עליו. בקונס שהרי אדם אוסר
דבר שלם כל לעולם. לא המלכה בזה
שהרי אף בקונס אין אוסר פירות מצור
לא בזה אלא במקו והוא ומתמנים באומר
לא תאכל דלילי ופחיתים יתן לה רשות
למקדישה. שהרי עששו שלו וכי היכי
ההס. בני מכתרי כך אין לו עששו זה
לא כל דמיא. מסקנא דמספתייהו: היא: